

Posudek bakalářské práce

ANNY KLIVANOVÉ

EXPERIMENTÁLNÍ ROMÁNY ALDA PALAZZESCHIHO,

Ústav románských studií FFUK

Anna Klivanová zaměřila svou pozornost na Palazzeschiho experimentální romány z rané fáze jeho tvorby. Po stručném úvodu, v němž vyložila cíle své práce, a po přehledném medailonku života a díla Alda Palazzeschiho přistoupila rovnou k analýze tří zvolených textů: *Allegoria di novembre*, *Il codice di Perelà* a *La Piramide*.

Je vskutku překvapivé – a potěšující – , jak invenční, svobodné a pronikavé tyto analýzy jsou.

Allegoria di novembre je autorkou zasazena do symbolistně-dekadentního rámce, nadřazující estetickou funkci ostatním funkcím. Tematizován je tu listopad – a smrt, pracuje se s neostrými, impresionistickými obrazy na široké emocionální škále. Rezonuje tu ještě krepuskolární téma nemoci, záchrana je hledána ve hře a fantazii. Znamení je paralela *Valentino-Ortis*, výborný je postřeh o nepřítomném adresátovi dopisů, který není jen objektem sdělení, ale především svědkem a divákem Valentinova autistického života, zrcadlem, před kterým hrdina „obnažuje a hledá svou tvář“ (s. 24). Druhá část románu, dopsaná po desetiletích, má zcela odlišný ráz, nabízí novou perspektivu pro četbu prvního textu a podtrhuje experimentální ráz celku. Zajímavé jsou i autorčiny konfrontace Palazzeschiho prózy s českými texty, zvláště s Martenem – lze tak průkazněji zahlédnout participaci Palazzeschiho textu na jisté symbolistické topice – , méně plodná se mi zdá konfrontace s Havlem.

Podobně šťastné postřehy nacházíme i v analýze románu *Il codice di Perelà*. Zmíním jen to, co mne osobně zaujalo: Palazzeschiho reforma narativní syntaxe, nový hrdina stvořený z autentických pocitů a disponující novými kritérii, absence definitivních soudů, pochopení pro dětství a pudové reakce.

Pokud jde o analýzu *Pyramidy*, zajímavým nápadem je nepochybně paralela s výtvarným kubismem, naznačená, ale v Palazzeschiho textu ne zcela doložená.

Je obtížné tuto práci resumovat (ani autorce se to v závěru zcela nepodařilo). Její klad nespočívá v tom, že nabízí několik snadno zapamatovatelných tezí (tomu by se ostatně Palazzeschi sotva poddal), ale že neobyčejně citlivě prochází Palazzeschiho texty a pokouší se postihnout jednotlivé signály, umožňující zahlédnout jisté spojitosti s dobovým myšlením – filozofickým, estetickým, výtvarným. Věc se komplikuje tím, že Palazzeschi nepřejímá

žádnou inspiraci jako hotovou, ale s lecčíms si pohrává a s lecčíms naopak vede spor. Právě toho si však autorka byla velmi dobře vědoma.

Práci pokládám za velmi zdařilou a hodnotím ji známkou výborně.

21. 8. 2013

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
oponent